

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: V. D. T.**, nar. „X“, státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky, v současnosti zajištěného v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice u Lubence, Drahonice u Lubence č. p. 41, Podbořany, PSČ 441 01, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, ul. Nad Štolou č. p. 3, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2016, č. j. OAM-61/LE-LE05-LE23-PS-2016, ev. č. „X“**,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 5. 2016, č. j. OAM-61/LE-LE05-LE23-PS-2016, ev. č. „X“, kterým žalovaný ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. c) a ust. § 46a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), rozhodl tak, že žalobce je zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců v Drahonicích (dále jen „ZZC“) do 6. 9. 2016, neboť by mohl mařit výkon správního rozhodnutí, jímž mu bylo uloženo vyhoštění z České republiky, a v případě propuštění ze zajištění tak představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

Žalobce v žalobě uvedl, že žádá o propuštění ze zadržení, aby se mohl podílet na výchově dítěte a současně si opatřit dokumenty legalizující jeho pobyt na území České republiky.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě konstatoval, že žaloba není způsobilá zpochybnit závěry obsažené v napadeném rozhodnutí. Není možné z ní dovodit, jakých konkrétních pochybení a nezákonnosti se žalobce dovolává, jakým postupem

správního orgánu měl být zkrácen, zcela pak absentují žalobní body i samotný petit. Naopak je přesvědčen, že z napadeného rozhodnutí je zcela seznatelné, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jakým způsobem je hodnotil a jaké závěry z nich učinil. Institut zajištění cizince v ZZC je dle něj preventivní povahy – vychází proto z pravděpodobnostních závěrů o nebezpečí, které může cizinec představovat pro veřejný pořádek. Je v zájmu České republiky, aby cizinci respektovali její právní řád. Pokud tak nečiní, je nutné jejich protiprávní jednání posoudit jako objektivně zjištěnou skutečnost a zohlednit ji v rámci rozhodování o zajištění.

S ohledem na uvedené proto žalovaný navrhnul, aby soud žalobu zamítnul, pokud neshledá důvody pro její odmítnutí s ohledem na shora uvedené nedostatky, jimiž trpí.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný nevyjádřili s takovým projednáním věci v zákonem stanovené lhůtě svůj nesouhlas, ačkoliv o tom byli poučeni ve výzvě zaslané jim soudem.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovují ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 19. 9. 2012 bylo žalobci rozhodnutím Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPS-329354-18/ČJ-2012-010022, uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na 3 roky. Při pobytové kontrole předcházející vydání tohoto rozhodnutí bylo totiž zjištěno, že žalobci byl ukončen pobyt již v roce 2007 a stanovena lhůta k vycestování. Žalobce ale území České republiky neopustil, ani svůj pobyt nelegalizoval. V souvislosti s tím mu bylo v roce 2008 uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění s platností na 1 rok, na jehož základě sice vycestoval do Spolkové republiky Německo, v roce 2010 se však vrátil zpět do České republiky, kde opětovně pobýval bez platného dokladu opravňující jej k pobytu. Vzhledem k tomu správnímu orgánu nezbylo, než žalobce opětovně vyhostit a za tímto účelem mu současně stanovit lhůtu k vycestování v délce 40 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobce v době stanovené mu v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 19. 9. 2012, č. j. KRPS-329354-18/ČJ-2012-010022, z České republiky nevycestoval a nadále na jejím území pobýval. V této souvislosti soud z napadeného rozhodnutí dále zjistil, že v důsledku svého protiprávního jednání měl být odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 30. 5. 2013, sp. zn. 3 T 78/2013, k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu 3 let pro spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání ve smyslu ust. § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen

„trestní zákoník“), a umístěn do ZZC v Drahonicích. Zde podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, jíž však nebylo vyhověno.

Dne 18. 5. 2016 byl žalobce zajištěn znovu, neboť s ohledem na neplnění povinností uložených mu ve správních vyhoštěních a trestním příkazu zde existovalo nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat své povinnosti vycestovat z území České republiky a mařit tak výkon správního vyhoštění. Dne 19. 5. 2016 podal žalobce novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž mimo jiné uvedl, že chce v České republice žít se svou rodinou a dvěma dětmi, kdy jednomu je 6 let a druhému 16 měsíců. Dne 20. 5. 2016 pak žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím o zajištění žalobce v ZZC tak, jak bylo uvedeno shora.

Úvodem se soud zabýval námitkou žalovaného, že žaloba neobsahuje předepsané náležitosti ve smyslu ust. § 71 s. ř. s., a proto navrhnul její odmítnutí.

Dle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání stanovených v ust. § 37 odst. 2 a 3 obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

Je nepochybné – a v tomto lze dát žalovanému za pravdu – že žalobcem podaná žaloba vykazuje ve svém obsahu poměrnou stručnost, na stranu druhou z ní však vyplývá jednoznačný úmysl žalobce dosáhnout propuštění ze zajištění s ohledem na rodinné důvody a snahu obstarat si doklady, jež by mu umožnily na území České republiky legálně pobývat. Jak ještě bude dále uvedeno, správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění ve smyslu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Rodinné a jiné důvody proto mohou být důvodem nejen rozhodnutí o neprovedení zajištění, ale i případným důvodem pro zrušení zajištění ze strany soudu. S ohledem na uvedené proto soud žalobcem uvedený žalobní bod shledal dostatečně určitým, a o odmítnutí žaloby, jak navrhoval žalovaný, nerozhodl.

Dále se soud zabýval samotným meritorním přezkumem napadeného rozhodnutí.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu může Ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud musel nejprve podrobit své přezkumné činnosti, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný opřel svůj závěr o obavě z ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce o skutečnost, že pobýval na území České republiky neoprávněně, nerespektoval rozhodnutí příslušných orgánů Policie České republiky o povinnosti vycestovat na základě dvou rozhodnutí o správním vyhoštění, ani uloženého trestního příkazu. Tedy že opakovaně vědomě porušoval platné právní předpisy a svým chováním zcela jasně vyjádřil svůj úmysl v tomto jednání pokračovat. Soud konstatuje, že důvody, pro něž přistoupil žalovaný k omezení osobní svobody žalobce, byly řádně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které tak lze označit za plně přezkoumatelné.

Soud rovněž zkoumal, zda v daném případě namísto zajištění neexistovaly důvody pro uložení některého ze zvláštních opatření podle ust. § 47 zákona o azylu, kterými se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Žalovaný upřel svůj závěr o nemožnosti uložit zvláštní opatření o to, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky, když byl dokonce již pro toto své jednání soudně trestán, což představuje nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky. Soud shledává tyto důvody přezkoumatelnými a plně se s nimi ztotožňuje. Setrvání žalobce v ZZC je tak jediným účinným prostředkem, jak žalobci v protiprávním jednání do budoucna zabránit, neboť jeho dosavadní přístup svědčí o tom, že by se zvláštní opatření podle ust. § 47 zákona o azylu minula účinkem (v tomto smyslu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 9 Azs 192/2014, dostupný též na www.nssoud.cz).

Dále se soud zabýval otázkou, zda u žalobce byly splněny podmínky pro rozhodnutí o zajištění ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, tedy z důvodu, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Z dosavadní judikatury vyplývá, že nebezpečí pro veřejný pořádek je nutno posuzovat obdobně jako podobně formulovaný důvod uvedený v ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013-30, dostupný též na www.nssoud.cz).

Soud uvádí, že samotná okolnost, že se žalobce nachází na území České republiky, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Pobyt cizince na území České republiky i poté, co bylo podvkráte pravomocně rozhodnuto o jeho správním vyhoštění a obdobně mu byl trestním příkazem uložen trest vyhoštění z území České republiky, však již zpravidla důvod pro uložení povinnosti setrvat v ZZC zakládá, neboť zákonodárce vyjádřil významnou společenskou škodlivost tohoto jednání i zakotvením skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle ust. § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku (srov. např. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 7. 8. 2014, sp. zn. 44 A 40/2014 či ze dne 26. 2. 2015, sp. zn. 44 A 13/2015, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2015, sp. zn. 4 Azs 57/2015; všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Soud konstatuje, že jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku. Při hodnocení toho, zda je zde dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku soud vychází z předchozího jednání cizince. Žalobce po dlouhou dobu zcela záměrně ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území České republiky a rozhodnutí trestních soudů, neboť minimálně od roku 2010, resp. s přestávkou již od roku 2007, pobýval na jejím území bez platného víza či povolení, cestovního dokladu, a to v situaci, kdy opakovaně mařil výkon úředního rozhodnutí.

Podstatné je, že si žalobce byl svého nelegálního pobytu vědom a navzdory tomu neučinil žádné kroky, jimiž by se snažil svou situaci řešit. Toto v souhrnu popsané jednání žalobce, jež jednoznačně představuje neúctu k právnímu řádu ČR a ohrožení veřejného pořádku. V daném případě soud nemá pochyb o účelovosti žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu, neboť ji žalobce podal na území České republiky již podruhé, když jeho předchozí žádost byla jako zjevně nedůvodná zamítnuta, a to až po mnohaletém nelegálním pobytu na území České republiky, poté co byl zajištěn a umístěn do ZZC, a navíc v ní žalobce neuvedl žádné důvody, jež by mu nemohly být známé ještě před realizací jeho zajištění.

V kontextu jednoznačného závěru o potenciálním ohrožení veřejného pořádku však musel soud zhodnotit také to, že žalobce v žalobě jako důvod propuštění ze zajištění uváděl rodinné důvody, aby se mohl starat a podílet na výchově svého dítěte.

Jak již bylo mnohokrát konstatováno v judikatuře soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2016, č. j. 5 Azs 16/2016-32, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150; oba dostupné na www.nssoud.cz): mají správní orgány i v řízení o zajištění cizince dle zákona o azylu povinnost zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění ve smyslu zákona o pobytu cizinců, resp. přiměřeností povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců vůči soukromému a rodinnému životu stěžovatele. Bylo proto třeba posoudit, zda žalobcem uváděné důvody mohou svou závažností předčít již deklarované narušení veřejného pořádku, pro které bylo ze strany žalovaného přistoupeno k jeho zajištění.

V této souvislosti lze žalovanému vytknout, že se nepřiměřeností rozhodnutí do rodinného či soukromého života žalobce podrobněji nezabýval. V rámci své úřední činnosti je přitom soudu známo rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2016, č. j. OAM-61/LE-LE05-LE05-2016, e. č. „X“, ve věci žádosti žalobce o poskytnutí mezinárodní ochrany, jež je součástí spisu vedeného zdejším soudem pod sp. zn. 78 Az 23/2016, a které věcně souvisí s přezkoumávaným řízením. Z daného rozhodnutí přitom vyplývá, že žalobce v opětovném řízení o mezinárodní ochraně uváděl totožné rodinné důvody, jež však nebyly ze strany žalovaného shledány důvodnými, neboť obdobným způsobem argumentoval již ve své původní žádosti o udělení mezinárodní ochrany v roce 2013, která mu byla pravomocně zamítnuta, a neuvedl tudíž žádné nové skutečnosti, jež by odůvodňovaly opětovné vedení správního řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nelze ani přehlédnout, že žalobcem v tomto řízení uváděné rodinné důvody jsou koncipovány velice vágním a stručným způsobem, přičemž z nich nevyplývá žádné tvrzení, proč či zda by mohly nově představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého života, když tato otázka byla správními orgány posuzována v hned několika předchozích správních řízeních.

Jak již bylo uvedeno, v projednávané věci není sporné, že žalobci bylo v minulosti uloženo správní a soudní vyhoštění. I přes tuto skutečnost však v době, kdy si musel být vědom svého nelegálního pobytu, zakládal rodinu, jestliže, jak vyplynulo z jeho vyjádření, má dnes dvě děti ve věku 6 let a 16 měsíců. K prvotnímu konfliktu žalobce s právním řádem České republiky, konkrétně se zákonem o pobytu cizinců, přitom došlo již v roce 2007, jeho odvolání na rodinné důvody je tak zjevně účelové, když si svou aktuální situaci způsobil vlastním přičiněním. Přesto je i bez výslovně uplatněné námitky nepochybné, že zajištění cizince určité omezení osobní svobody skutečně představuje a může být již ze své povahy zásahem do jeho rodinného a soukromého života. Na druhou stranu však zajištění neznamená automaticky ztrátu kontaktu cizince s jeho rodinou, neboť, jak uvedl Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 12. 2. 2016, č. j. 5 Azs 16/2016-32 (dostupném též na www.nssoud.cz): „podle čl. 10 odst. 4 nové přijímací směrnice 2013/33/EU je povinností členských států zajistit, aby rodinní příslušníci mohli se žadatelem o mezinárodní ochranu komunikovat a navštěvovat jej v podmínkách, které respektují soukromí. Podle § 81 odst. 1 písm. d), e) a f) zákona o azylu má [ale] cizinec ubytovaný v přijímacím nebo pobytovém středisku právo přijímat návštěvy, přijímat balíčky a peníze a přijímat a na svůj náklad odesílat písemná sdělení“. Z uvedeného vyplývá, že zajištění žalobce ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu intenzity nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života nebylo prokázáno, zvláště pak v porovnání s potenciální hrozbou pro veřejný pořádek České republiky, jež představuje jím opakované nerespektování rozhodnutí o správním či soudním vyhoštění. Námitky žalobce ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu tudíž nejsou důvodné.

Za této situace je zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců jediným účinným prostředkem, jak mu v protiprávním jednání do budoucna zabránit. S ohledem na shora uvedené lze jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům ani Úmluvě ochraně lidských práv a základních svobod. Soud se ztotožnil se žalovaným, že výše uvedené jednání žalobce zakládá důvodnou obavu z ohrožení veřejného pořádku žalobcem tak, že je nutno, aby byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizince po celou dobu řízení o mezinárodní ochraně.

Soud proto uzavírá, že skutkový stav zjištěný žalovaným v napadeném rozhodnutí lze mít za dostatečný a odpovídající okolnostem daného případu, rozhodnutí je přesvědčivě odůvodněno, vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k porušení žádného ustanovení zákona o azylu, a soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 16. června 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová